

Творевина Капесијанских краљева који су од три расе и више конфесија направили чврсту нацију, прва држава-нација, али и са првим појмом политичког (а не етничког) појма нације, прва земља азила, Француска је била царица револуција и принцеза контрареволуција свих времена. Стварала је историју западне и централне Европе. Кловис, Капети, Света Јованка, Луј XIV, Луј XVI, Комуна, Револуција, Терор, Наполеон, Гамбета, Клеменсо потресали су свет. Паскал, Русо, Ла Фонтен, Молијер, Расин, Корнеј, Волтер, Монтескје, Монтењ, Ренан, Токвил, Шатобријан, Бодлер, Рембо, Валери, Селин, Бернанос, Ками... образовали су Европу.

Француски државници – може се рећи све до Франсоа Митерана – сваким својим далеким путовањем сведочили су о клањању културама и народима, о снази духа универзалног, али не оног које поравњава, већ оног које чува божје специфичности и разлике. Чак и француски колонијализам био је племенитији од англосаксонског, јер су Французи у свим колонијама прво градили школе и болнице.

Политичка визија земље азила спајала је светињу људских индивидуалних права са обавезом социјалне правде и обавезом према отаџбини, показујући да се лични интерес револуционарне победе не мора сукобити са целином од које сви зависимо када је моћ добро расподељена, а не растргнута. Декларација о људским и грађанским правима не вреди ништа ако после одсецања главе Лују XVI ривалске фракције (унутрашње борбе или партитократијске владе каква је у Француској била Четврта Република, а у Србији већина влада до сада) разбију целину. Трајало је ово достојанство земље, може се рећи, преко периода генерала Де Гола и Митерана до недавно. А онда је почело прво скривено пропадање, да бисмо данас имали политичку дегенерацију у најексплицитнијем виду.

Иако је Никола Саркози већ на локалним изборима у Француској неутрализован, он је наставио да зида свој “Франколенд” и да глуми истовремено патриоту, америчког каубоја и побожног верника на зиду плача. Први је у историји француске политичке сцене поништио старогрчку вештину политике и у њу увео све оно што је сценско и ефемерно: гримасе, тикове, интимно сликање и бесомучну медијску промоцију. Учврстио је свет лоше трговине и кича.

Добили смо “прву даму” у лику рок певачице која у песмама и у стварном животу изговара дебилне речи и чији је песнички домет рефрен типа “rock me baby”, производ интернационалне “шоу-биз” касте која живи по богатим квартовима, а сиромашан народ гледа из безбрижне даљине.

ОСНОВА САРКОЗИЈЕВОГ АДМИНИСТРИРАЊА

Политике у врху, у ствари, више нема. Остало је разрађивање стратегија како да се преваре бирачи. Првом америчком везиру у Француској и представнику атлантских дивизија „тог глупог 19. века” (Леон Доде), приземно лукавом трговцу и администратору Саркозију, човеку без икаквог правог политичког образовања и уверења, али охрабреног идеологијом новца, запао је задатак да Француску врати у идеологију атлантизма и да спасе од пореза најбогатије грађане своје земље. Међу марионетским

европским службеницима у нарцизму сивих одела без става, опште културе и искуства, који асимилију само шалтерски енглески језик, и хистеричних, мегаломанских америчких кловнова нафтне и шоу бизнис берзе, Саркози је изабран као први међу једнакима.

Један од ретких правих социјалиста Жан-Пјер Шевенман остао је ван ове изборне преваре француских бирача, а социјалисткиња Сеголен Ројал, као најмање зло и заговорник референдума, надјачана је посланицима УМП-а и некима из своје странке у гласањима у парламенту за ратификовање “Бриселског уговора”. Тако је први пут у француској историји након револуције и стишавања јакобинског терора масовна одлука народа потпуно занемарена, а употребљена је гола сила и принуда. На делу је тиранија богате мањине прерушене у већину, како су то дефинисали још стари Атињани.

Питање које се данас природно поставља јесте чему онда уопште служе национални парламенти и скупни избори који их пуне опортунистима? Понор између народа и њихових лажних елита на старом континенту овим је доведен до врхунца и тај проблем се сада помера ка централној и источној Европи, што видимо и у недавним ставовима Чешке и Пољске.

“БОЛКЕШТАЈН ДИРЕКТИВА” И СПАСАВАЊЕ БОГАТИХ ОД ПОРЕЗА

У име свих генија и праведника, у име Еразма из Фландрије, Томаса Мора из Енглеске, Леонарда да Винчија из Италије, толеранције из Холандије и реформе из Немачке, али и данашњег антиглобалистичког социјалног дугиног лука Париз–Берлин–Москва, поставља се питање коме данас припада Европа. Између Робеспјеровог „врлина без терора је сахрањена, а терор без врлине нема снагу”, наспрам нове корумпиране и плутократске бриселске Мега-републике од сира коју су избушили политички мишеви, Саркози ће покушати да примени силу усвајања нечега што су народи демократски (а пре свега народ у његовој земљи) одбили. Зато ће француско председавање ЕУ донети немире у самој Француској и сукобе за очување социјалне слике света, референдума и основне демократије (још увек гарантоване националним парламентима и изборима, чији се смисао први пут доводи у питање). Саркози ће покушати да искористи историјски педигре Француске да би све то поништио и да би земљама које су одбиле нацрт устава, или Лисабонски споразум као „бледу копију нацрта устава”, како каже Валери Жидлар Дестен (потписан 13. децембра 2007, а у примени од 1. јануара 2009), по укусу евро-америчке плутократије, на силу наметнуо ратификацију.

Тај први у Француској одбачени нацрт устава Ширак нам је свима био послао на кућне адресе и ја сам га, пре гласања, детаљно проучила. Из првобитног одбијеног нацрта устава ублажена је тзв. Болкештајн директива, која је требало да избаци француски социјални модел и да читавој Европи наметне амерички тип либерализма. Ова директива уједно је предвиђала и то да новопримљене земље постану јефтина радна снага (што се преко фабричких “делокализација” где домороци радници немају никакву социјалну заштиту већ остварује). Уз велики притисак француских антиглобалиста и конфедерације европских синдиката (CES), као и радничке групације ATTAS, Болкештајн директива је најзад у Лисабонском споразуму мало ублажена. Дакле, нико од антиглобалиста није био против уједињене Европе, него су били и јесу против сурове,

израбљивачке Европе која поништава читаво историјско, муком стечено наслеђе демократије, солидарности, социјалне правде и еколошке свести.

Погрешна је тврдња да европски устав одбацују “националисти” или само “суверенисти”, будући да је у споразуму спољна политика “отета” појединачним земљама, а сва друга права су пропорционална величини и демографској бројности земље, док новопридошле земље накнадно ништа не могу да промене. Европски устав, какав је до сада у првој и у другој лисабонској верзији, одбацују сви они који неће учешће у НАТО ратовима, који неће минималне порезе за богате, продужетак радне недеље, смањење давања, јефтину радну снагу и терање емиграната. Ово је суштина. Дакле, ми у Француској тражимо поновни референдум и бољи, радикално измењени нацрт устава (а не његову лошу копију), док Унија студената тражи чак и паневропски референдум.

Саркози у овом погледу, нажалост, не предлаже ништа позитивно јер је у његовој политици све погрешно “израчунато”. Његово гурање Француске у официјелни део војног НАТО пакта, уз противречно редуцирање француске војске, долази у тренутку пропадања огромног броја америчких банака, у тренутку хаоса и велике кризе, у тренутку када долар пада, цена нафте скаче, ЕУ је политички конфузна, а све заједно личи на будући Титаник у атлантском океану. Распадом Совјетског Савеза остала је жива Русија и снага православне идеје, док распадом америчког система који нема никакву идеологију јачу од долара не би вероватно остало ништа.

ФРАНЦУСКО ПРЕДСЕДАВАЊЕ ЕУ КАО НЕКАДАШЊЕ РОТИРАЊЕ ПОСЛЕ РАСПАДА ЈУГОСЛАВИЈЕ

Саркозијева “борба за балканске земље” и за “бржи улазак Србије у ЕУ” опортунистичка је и неискрена као све што он чини. За разлику од Ројалове, он је још у председничкој кампањи “признао” Косово, а као министар полиције, и поред бројних Срба у Француској, за Србију је тражио “пооштравање виза”. Са министром спољних послова какав је Кушнер (са којим је, на терету буџетских пара, сарађивала и досадашња поставка Министарства за дијаспору у Србији) његова политика неће далеко стићи. Управо криза у Чешкој и Пољској поводом референдума, затим ирско одбијање и шведска специфичност натерали су можда америчко-европску плутократску олигархију да тражи резервну јефтину радну снагу у балканским земљама. На крају споразума предвиђа се и то да Србија мора да реши проблем мађарске мањине у Војводини, а то значи да се вероватно још више територијално умањи. Када и ако Србија икада постане кандидат за ЕУ, будући да су у ЕУ права пропорционална величини и снази земље, она ће бити само патуљак-маљчик са капицом ЕУ на глави. Зато уместо да очекује чудо од Брисела, Србија данас, независно од Брисела, треба што пре да склапа конкретне билатералне уговоре са што више европских земаља.

ЕУ се тренутно налази у оној ситуацији у којој се налазила Југославија након смрти Јосипа Броза Тита, а сâм Саркози је у улози неког од ротирајућих председника бивших југословенских република, рецимо Цвијетина Мијатовића, Мике Шпиљка или Раифа Диздаревића, у време док распад још није био на помолу. Међутим, у политичком смислу у Европи, у ствари, функционишу само билатерални уговори и ништа више.

Издаје ли Француска своју слободарску прошлост

Пише: Мила Алечковић-Николић
недеља, 06 јул 2008 11:49

На крају, тешко је рећи медицинским речником: уколико не дође до природних немира слободних људи, чије је масовно гласање против финансијских бојара дрско игнорисано, Француска ће на челу ЕУ одиграти најконформистичкију улогу у својој историји. Земља која је дизала све буне и револуције за слободу и потресала Европу вековима донеће јој данас нешто слично ропској смрти: енцефалограм ЕУ биће потпуно права линија.